

ПРОБЛЕМИ ОГОЛОШЕННЯ ОСОБИ У МІЖНАРОДНИЙ РОЗШУК В КОНТЕКСТІ ЗДІЙСНЕННЯ СПЕЦІАЛЬНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ (IN ABSENTIA)

PROBLEMS OF DECLARING A PERSON INTERNATIONALLY WANTED IN THE CONTEXT OF CONDUCTING A SPECIAL PRE-TRIAL INVESTIGATION (IN ABSENTIA)

Хахуцяк О.Ю., к.ю.н., доцент,
професор кафедри кримінального процесу
Національна академія внутрішніх справ

Верещак О.І., аспірант кафедри кримінального процесу
Національна академія внутрішніх справ

Стаття присвячена висвітленню питання міжнародного розшуку та його застосування. Даний термін використовується в Кримінальному процесуальному кодексі України (далі – КПК України) не тільки як умова для розгляду клопотання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою за відсутності підозрюваного, але і як обов'язкова підстава для здійснення спеціального досудового розслідування та судового провадження (in absentia). Крім того, оголошення особи у міжнародний розшук є підставою для застосування запобіжного заходу у випадках екстрадиції. Міжнародний розшук підозрюваних або обвинувачених і внесення їх у базу даних Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол (далі – МОКП-Інтерпол, Інтерпол) являє собою комплекс відповідних заходів, які має вчинити слідчий (детектив) або прокурор за відсутності чіткої законодавчої регламентації. Слідчі змушені вирішувати питання за допомогою процесуальних методів у межах чинного національного законодавства.

Визначено, що під час організації міжнародного розшуку за каналами Інтерполу потрібно керуватися загальноприйнятими засадами і нормами міжнародного права, міжнародними договорами України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, Конституцією України, чинними законами України, Статутом Інтерполу, обов'язковими рішеннями Генеральної асамблеї Інтерполу, нормативно-правовими актами Міністерства внутрішніх справ України.

Сформульовано механізм використання правоохоронними органами можливостей МОКП-Інтерпол під час оголошення особи у міжнародний розшук з опорою на вимоги Інтерполу до публікації «синьої» та «червоної картки». Окреслено основні проблеми, з якими зіштовхуються органи досудового розслідування у разі звернення з клопотанням до слідчого судді щодо проведення спеціального досудового розслідування (in absentia) в контексті доведення перед судом факту оголошення підозрюваного в міжнародний розшук.

Зроблено висновок, що урегулювати наявні розбіжності можна тільки шляхом внесення відповідних змін до КПК України з чітким визначенням самого поняття «міжнародний розшук» і моменту оголошення особи в міжнародний розшук. Інакше неврегульованість цих питань на національному рівні призводитиме до того, що екстрадиційні запити нашої держави залишатимуться без виконання.

Ключові слова: міжнародний розшук, Інтерпол, слідчий, прокурор, взяття під варту, підозрюваний, запит.

The article is devoted to highlighting one of the current problems of defining the concept of “international search” and its application. This term is used in the Criminal Procedure Code of Ukraine (hereinafter – CPC of Ukraine) not only as a condition for consideration of a request for pre-trial detention in the absence of a suspect, but also as a mandatory ground for special pre-trial investigation and trial (in absentia). In addition, the declaration of a person the internationally wanted is the ground for the application of a precautionary measure in cases of extradition. The international search for suspects or accused persons and their entry in the database of the International Criminal Police Organization – Interpol (hereinafter – IOCP-Interpol, Interpol) is a set of appropriate measures to be taken by an investigator (detective) or prosecutor, in the absence of clear legislation. The latter are forced to resolve issues by procedural methods within the framework of current national legislation.

It is determined that during the organization of international search via Interpol channels it is necessary to be guided by generally accepted principles and norms of international law, international treaties of Ukraine, the binding nature of which was approved by the Verkhovna Rada of Ukraine, the Constitution of Ukraine, current laws of Ukraine, Interpol Statute, binding decisions of the Interpol General Assembly, regulations of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine.

The mechanism of using the capabilities of the IOCP-Interpol by law enforcement agencies in declaring a person internationally wanted has been formulated, based on Interpol's requirements for the publication of a “blue” and “red notices”. The main problems faced by the pre-trial investigation authorities when applying to the investigating judge for a special pre-trial investigation (in absentia) in the context of proving to the court the fact of declaring a suspect internationally wanted are outlined.

It is concluded that the existing differences can be resolved only by making appropriate amendments to the CPC of Ukraine, clearly defining the very concept of “international search” and the moment when the person is declared internationally wanted. Otherwise, the unresolved issues at the national level will lead to the fact that the extradition requests of our state will remain unfulfilled.

Key words: international search, Interpol, investigator, prosecutor, detention, suspect, request.

Наразі доречно розглянути поняття «міжнародний розшук», про яке науковці дискутують і визначають необхідність його процесуального закріплення.

Міжнародний розшук – це регламентований нормами національного та міжнародного законодавства комплекс оперативного-розшукових, інформаційно-довідкових, адміністративно-перевірочних заходів, слідчих (розшукових) дій й негласних слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій, що здійснюються на території держав-членів Інтерполу з метою встановлення місця знаходження оголошених у розшук осіб, які переховуються від органів досудового розслідування, слідчого судді та суду й ухиляються від відбування кримінального покарання [1, с. 86].

Міжнародний розшук – це комплекс розшукових, інформаційно-довідкових та інших заходів, що здійсню-

ються Національним центральним бюро Інтерполу на території держав-учасниць МОКП-Інтерпол відповідно до норм міжнародного права, а також відповідно до чинного законодавства України з метою отримання інформації про місцезнаходження безвісти зниклих людей, особи невідомого трупа, виявлення, арешту і видачі (екстрадиції) осіб, які переховуються від слідства, суду та виконання вироку [2, с. 136].

На думку А.В. Дунаєвої, коли відсутня точна інформація про країну перебування розшукуваної особи, а є тільки дані про можливе її місцезнаходження на території кількох країн, застосовується міжнародний розшук [3, с. 149].

Міжнародний розшук, на думку Д.О. Компанійця, розуміється як такий, що одночасно оголошується, проводиться і припиняється у країнах-членах Інтерполу

та репрезентує сумарну сукупність розшукових заходів і дій, що проводяться на території кожної держави силами її кримінальної поліції з дотриманням національних правових норм та відомчих нормативно-правових актів за дорученням компетентної служби Генерального секретаріату вказаної міжнародної організації та за її координаційної участі [4, с. 142].

На підставі аналізу нормативно-правових актів та вітчизняної наукової літератури Т.С. Зеленюк та С.П. Пекарський дійшли висновку, що міжнародний розшук є окремою функцією міжнародних організацій (Інтерполу), національних органів юстиції, правоохоронних органів (залежно від організації ОРД, досудового слідства та міжнародного співробітництва у конкретній державі), що являє собою комплекс оперативно-розшукових заходів та слідчих дій, які проводяться на території двох чи більше держав, координуються міжнародними спеціалізованими організаціями або уповноваженими органами держав та проводяться відповідно до норм міжнародного та національного права, закріплених у законодавчих нормативно-правових актах [5, с. 116].

Результати аналізу КПК України дають змогу констатувати, що поняття міжнародного розшуку є невизначеним, а момент оголошення підозрюваного в міжнародний розшук є нестановленим.

Метою оголошення особи в міжнародний розшук є:

- початок щодо особи спеціального досудового розслідування (*in absentia*);
- заочне обрання щодо особи запобіжного заходу для подальшого звернення до Інтерполу;
- встановлення Інтерполом місцезнаходження особи;
- затримання і екстрадиція особи.

Щоб спеціальне досудове розслідування (*in absentia*) стало реальним правовим інструментом, необхідно усунути наявні прогалини та колізії, узгодити дефініції в національному законодавстві, адже в цілому чинне кримінальне процесуальне законодавство є логічним та послідовним, спроможним забезпечити гарантії дотримання прав та свобод людини в кримінальному провадженні *in absentia*, хоча і потребує внесення змін до КПК України з метою забезпечення дієвості кримінального провадження.

Для прийняття рішення слідчим суддею при розгляді клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування важливим є момент оголошення підозрюваного в міжнародний розшук і доведення слідчим, прокурором цього факту, оскільки аналіз чинного законодавства прямо вказує на вимогу, відповідно до якої сторона обвинувачення зобов'язана довести факт оголошення особи в міжнародний розшук.

Що стосується обов'язку сторони обвинувачення довести факт перебування підозрюваного в розшуку, то в автора питань не виникає, але існує декілька точок зору щодо того, чим підтверджується факт оголошення особи в міжнародний розшук. КПК України, на жаль, не містить порядку його застосування. Судова практика не має єдності як щодо визначення моменту оголошення підозрюваного в розшук, так і щодо доведеності факту оголошення особи в міжнародний розшук. З цього питання у судовій практиці є дві протилежні позиції.

Так, згідно з першою позицією моментом оголошення особи в міжнародний розшук є дата винесення слідчим (детективом), прокурором постанови про оголошення підозрюваного в міжнародний розшук і внесення відомостей про це до Єдиного реєстру досудових розслідувань. Оскільки КПК України не визначає, якими саме доказами має бути доведено, що особа перебуває в розшуку, таким підтвердженням вбачається постанова про оголошення підозрюваного в міжнародний розшук (Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 19 лютого 2020 року № 991/991/20, 2020) [6].

Фактично ж дата винесення органом досудового розслідування постанови про оголошення підозрюваного в міжнародний розшук, її скерування з відповідними матеріалами до Національного центрального бюро Інтерполу і є початком перебування особи в міжнародному розшуку в значенні вимог ст. 281 КПК України. Водночас скерування постанови до НЦБ Інтерполу є одним із можливих шляхів міжнародного розшуку, тобто є лише засобом фактичного виконання (реалізації) постанови слідчого (детектива), прокурора про оголошення особи в міжнародний розшук (Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 10 лютого 2020 року № 757/24173/19-к, 2020) [7].

Друга позиція ґрунтується на недостатності лише наявності постанови слідчого (детектива), прокурора про оголошення особи в міжнародний розшук та/або листа про направлення її до НЦБ Інтерполу.

Оскільки фактично відносини з координації розшуку підозрюваних за кордоном певної держави здійснюються лише в межах міжнародної системи Інтерполу, тобто в межах міжнародного розшуку, то в обов'язковому порядку мають бути надані відомості про прийняття саме Генеральним секретаріатом Інтерполу рішення про оголошення особи в розшук з відповідними реквізитами такого розшукового повідомлення.

На нашу думку, позиція, за якою моментом початку міжнародного розшуку є дата винесення постанови про оголошення міжнародного розшуку підозрюваного, є помилковою і такою, що не ґрунтується на вимогах законодавства.

Згідно з абз. 7 п. 6 Листа Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ № 511-550/04-13 від 4 квітня 2013 р. «Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України» [8] факт перебування підозрюваного, обвинуваченого в міжнародному розшуку підтверджується відповідними відомостями, серед яких названо довідку, витяг із бази даних Інтерполу тощо.

Аналогічної позиції дотримуються суди апеляційної інстанції, враховуючи вищевказані положення листа Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ (№ 757/38367/18-к; № 11-сс/824/1954/2018; № 757/1696/18-к).

Наразі в Україні діє лише один спосіб оголошення особи в міжнародний розшук – звернення до Інтерполу. Про це зазначає «Інструкція про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів». Якщо у правоохоронців є відомості про те, що підозрюваний перебуває поза межами України, вони мають підстави для оголошення міжнародного розшуку.

Для оголошення особи в міжнародний розшук необхідна публікація щодо особи «червоної картки» Інтерполу – вимоги арешту особи та подальшої екстрадиції. Інші картки (в тому числі і «синя») можуть стосуватися також і осіб, що не мають статусу підозрюваного.

Спробуємо визначити алгоритм дій правоохоронців при оголошенні підозрюваного в міжнародний розшук, спираючись на вимоги Інтерполу в контексті публікації «синьої» та «червоної картки». На нашу думку, він складатиметься з таких етапів: винесення постанови про оголошення особи в міжнародний розшук; звернення до Національного центрального бюро Інтерполу (функції якого наразі здійснює Департамент міжнародного поліцейського співробітництва Національної поліції України) із запитом про встановлення місцезнаходження особи (публікації «синьої картки»); у разі відповідності вимогам НЦБ Інтерполу переадресує запит у Генеральний секретаріат Інтерполу (м. Ліон, Французька Республіка), де запит розглядається,

а у разі задоволення запиту Генеральний секретаріат направляє його до виконання; при встановленні місцезнаходження особи за «синьою карткою» Секретаріат через НЦБ надсилає відповідному органу досудового розслідування в Україні відомості щодо місцезнаходження особи; орган досудового розслідування звертається до Офісу Генерального прокурора України щодо звернення до компетентного правоохоронного органу відповідної країни для вручення особі повідомлення про підозру.

Для публікації щодо особи «червоної картки» запитує країна має надіслати до Секретаріату Інтерполу пакет документів, зокрема копію ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою або копію вироку з підтвердженням того, що вирок набрав законної сили, завірені гербовою печаткою того органу, який постановив таку ухвалу (вирок). Проблемною є вимога про наявність ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, що ми розглянемо нижче.

Отже, варто погодитися з позицією, що підтвердженням факту оголошення особи в міжнародний розшук є лише витяг із бази даних Інтерполу. При цьому витяг має містити інформацію виключно щодо особи з «червоною карткою», метою видачі якої є арешт для подальшої екстрадиції. На це вказує і судова практика: «<...> підозрюваним, якого оголошено у міжнародний розшук (у розумінні ч. 6 ст. 193 КПК), слід вважати виключно особу, яка перебуває у міжнародному розшуку, що підтверджується відповідними довідками та витягами із бази даних Інтерполу» [9].

Але існує ще одна проблема, яка полягає в тому, що відповідно до вимог КПК України для обрання щодо особи запобіжного заходу заочно особа має бути оголошеною в міжнародний розшук. Водночас, як ми зазначали раніше, для здійснення міжнародного розшуку обов'язковою умовою є наявність чинної ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Ухвала суду про дозвіл на затримання з метою приводу не є рішенням про застосування запобіжного заходу, що необхідно для здійснення міжнародного розшуку. Отже, має місце «замкнене коло», за якого міжнародний розшук та заочне обрання запобіжного заходу є необхідними умовами одне для одного.

У квітні 2021 року доповнено шостою частиною статтю 193 КПК України, у якій визначається, що слідчий суддя, суд розглядає клопотання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою та може обрати такий запобіжний захід за відсутності підозрюваного, обвинуваченого лише у разі доведення прокурором наявності підстав, передбачених статтею 177 КПК України, а також за наявності достатніх підстав вважати, що підозрюваний, обвинувачений виїхав та / або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, та / або оголошений у міжнародний розшук. У такому разі після затримання особи і не пізніше як через сорок вісім годин з часу її доставки до місця кримінального провадження слідчий суддя, суд за участю підозрюваного, обвинуваченого розглядає питання про застосування обраного запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою або його зміну на більш м'який запобіжний захід, про що постановляє ухвалу.

Для отримання ухвали з дозволом на такий запобіжний захід слідчі, як правило, доводять наявність статусу особи, «оголошеної в міжнародний розшук», усіма способами (як наявністю тільки «синьої картки», так і наявністю виключно факту направлення запиту до НЦБ та / або Генерального секретаріату Інтерполу без отримання жодного його рішення). З правильністю таких дій ми не можемо погодитися, але ми розуміємо слідчих, адже у них немає чіткого алгоритму даних процесуальних дій, тому у межах чинного законодавства використовуються усі можливі способи.

У ст. 297-1 чинного КПК України визначено дві підстави для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження:

1) якщо підозрюваного оголошено в міжнародний розшук;

2) якщо підозрюваний безпідставно ухиляється від явки на виклик слідчого, прокурора, слідчого судді чи суду (за умови його належного повідомлення про такий виклик) та перебуває на території держави-агресора або на тимчасово окупованих територіях України.

Таким чином, для застосування спеціального досудового розслідування достатньо наявності хоча б однієї з зазначених підстав, яку необхідно належні обґрунтувати для можливості здійснювати таке провадження.

Вважаємо, що необхідно зазначити, що, використовуючи систему міжнародного розшуку в межах Інтерполу на підставі Інструкції [10], правоохоронні органи України мають можливість одержати інформацію про місце перебування за кордоном нашої країни і рід занять розшукуваних осіб – підозрюваних у вчиненні злочинів, обвинувачуваних, засуджених, які ухиляються від кримінальної відповідальності чи відбування покарання, з подальшою їх екстрадицією (видачею).

Міжнародному розшуку за ініціативою правоохоронних органів України підлягають, зокрема, особи, які виїхали за межі України й ухиляються від кримінальної відповідальності та відбуття покарання за злочини, за які згідно з чинним законодавством або судовим вироком, що набрав законної сили, передбачене (призначене) покарання у вигляді позбавлення волі на строк не менше ніж шість місяців.

Згідно з Інструкцією запиту правоохоронних органів іноземних країн, що надійшли в правоохоронні органи України через канали Інтерполу, є правомірною підставою для здійснення міжнародного розшуку на території України.

Зазначена Інструкція є єдиним нормативно-правовим актом, який визначає міжнародний розшук, оскільки жодних інших нормативно-правових актів, які регламентували б міжнародний розшук за іншими каналами, немає. Отже, міжнародний розшук можна здійснювати лише за каналами МОКП-Інтерполу.

Дослідники І.В. Басиста, В.І. Галаган, О.М. Калачова, Л.В. Максимів поділяють зазначену позицію [11, с. 40].

За таких обставин моментом оголошення особи в міжнародний розшук є саме прийняття Генеральним секретаріатом Інтерполу рішення щодо публікації циркулярного повідомлення, що відображається в інформаційній базі Інтерполу. Особу вважають оголошеною в міжнародний розшук лише за наявності відповідних підтверджувальних документів (довідка, витяг із бази даних Інтерполу; надіслання запиту про розшук і прийняття його до виконання іншою державою, яка не є членом Інтерполу; надіслання запиту про розшук до іншої держави на підставі двосторонньої угоди тощо) [12, с. 264].

Погоджуємося з Д. Шумейком, який зазначає, що типовими проблемами практичної реалізації нормативної вимоги щодо оголошення в міжнародний розшук як чинної умови здійснення спеціального кримінального провадження є:

1) визначення моменту, з якого особа вважається оголошеною в міжнародний розшук;

2) документи, що підтверджують здійснення міжнародного розшуку;

3) процесуальна проблема підстав постановлення ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою за відсутності підозрюваного;

4) наявність ознак політичного переслідування як підстава для відмови у здійсненні міжнародного розшуку або його припинення [13].

Відповідно до положень Резолюції ПАРС 2161 (2017) «Зловживання у використанні системи Інтерполу: необхід-

ність отримання більших правових гарантій» сформульовано низку рекомендацій для підвищення ефективності міжнародного розшуку, а саме: своєчасне інформування органом досудового розслідування НЦБ та Інтерполу в межах певного кримінального провадження; обґрунтування та надання інформації про причетність особи, що розшукується, до злочину; недопущення зловживання запитами про публікацію «червоної картки»; відсутність політичних мотивів.

Відсутність нормативної вимоги щодо конкретних доказів на підтвердження перебування особи в міжнародному розшуку не звільняє сторону обвинувачення від надання таких доказів та обов'язку вжиття заходів щодо забезпечення особистої участі підозрюваного, обвинуваченого у процесі.

Правила Інтерполу щодо обробки інформації, які наявні у відкритому доступі на офіційному вебпорталі Інтерполу, чітко регулюють питання моменту оголошення особи у міжнародний розшук у випадках, які зазначено вище. Зокрема, ст. 77 Правил Інтерполу передбачає, що отримання запитів від Національних центральних бюро Інтерполу та прийняття їх до розгляду не означає автоматичної публікації картки щодо конкретної особи, а відомості про прийняття запитів до розгляду не можна плутати з реальним оголошенням особи у розшук.

Узагальнюючи викладене, хочемо сказати, що ми погоджуємося з думкою авторів, які зазначають, що органом, який здійснює повноваження щодо оголошення особи в міжнародний розшук, є Генеральний секретаріат Інтерполу. Компетентні правоохоронні органи запитувачої держави є лише ініціаторами, які діють через відповідне НЦБ Інтерполу.

Моментом оголошення особи в міжнародний розшук є саме прийняття Генеральним секретаріатом Інтерполу рішення щодо публікації циркулярного повідомлення, що відображається в інформаційній базі Інтерполу. Початком міжнародного розшуку є направлення відповідного повідомлення НЦБ Інтерполу до усіх країн-учасниць.

На підставі викладеного ми хочемо запропонувати власне визначення міжнародного розшуку, яким вважаємо за необхідне доповнити главу 24-1 КПК, яке обов'язково, на нашу думку, має міститися у чинному КПК України. Зокрема, це дасть практичним працівникам чітке розуміння того, який момент вважати моментом оголошення у міжнародний розшук. Крім того, це хоч частково усуне певні колізії щодо даної процесуальної дії.

ЛІТЕРАТУРА

1. Погорецький М.А., Старенький О.С. Оголошення особи в міжнародний розшук: проблемні питання. *Вісник кримінального судочинства*. 2018. № 4. С. 71–88.
2. Бараннік Р., Компанієць Д. Кримінальний розшук поза територію держави: деякі термінологічні та організаційні питання його провадження. *Право України*. 2006. № 5. С. 136.
3. Дунаєва А.В. Діяльність слідчого щодо розшуку підозрюваного : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Національна академія внутрішніх справ. Київ, 2013. 214 с.
4. Компанієць Д. Історико-правовий аспект розшукової функції у діяльності поліції. *Право України*. 2003. № 1. С. 142.
5. Зеленюк Т.С. Пекарський С.П. Поняття та зміст міжнародного розшуку. *Розшукова робота ОВС: проблеми та шляхи їх розв'язання* : матеріали міжвузівського науково-практичного семінару, м. Донецьк, 28 березня 2008 року. Донецьк : ДЮІ ЛДУВС, 2008. С. 116.
6. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 19 лютого 2020 року № 991/991/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87701154> (дата звернення: 25.01.2022).
7. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 10 лютого 2020 року № 757/24173/19-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87480645> (дата звернення: 25.01.2022).
8. Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України : лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ № 511-550/04-13 від 4 квітня 2013 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0511740-13#Text> (дата звернення: 20.01.2022).
9. Ухвала Київського апеляційного суду у справі № 757/31623/19-к від 29 липня 2019 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/83481349> (дата звернення: 15.12.2021).
10. Про затвердження Інструкції про порядок використання правоохоронними органами України інформаційної системи Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол : Наказ Міністерства внутрішніх справ України, Офісу Генерального прокурора, Національного антикорупційного бюро України, Служба безпеки України, Державного бюро розслідувань, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 17 серпня 2020 р. № 613/380/93/228/414/510/2801/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0849-20#Text> (дата звернення: 22.01.2022).
11. Міжнародний розшук та видача особи, яка вчинила кримінальне правопорушення : навчальний посібник / І.В. Басиста, В.І. Галаган, О.М. Калачова, Л.В. Максимів. Київ : НАВС, 2016. 277 с.
12. Погорецький М.А., Старенький О.С. *Науковий висновок щодо оголошення особи в міжнародний розшук*. *Вісник кримінального судочинства*. 2019. № 3. С. 249–265.
13. Шумейко Д.О. Здійснення спеціального кримінального провадження в Україні: теорія і практика : монографія. Київ, 2020. 438 с.